

(Kort bemærkning).

Thor Pedersen (V):

Fru Lone Dybkjær taler om imageproblemer. Det er jo et problem, som er velkendt også for politikere. Det er vel derfor, man begynder også at pådutte andre, hvad man selv måtte have af imageproblemer.

Fru Lone Dybkjær sagde, at problemet med lederne i den finansielle sektor er, at de er betydningsfulde og føler sig højt hævet over almindelige mennesker. Det synes jeg er en uværdig påstand for en ordfører til beskrivelse af problemerne i den finansielle sektor – som er konjunkturbetingede.

Mener den radikale ordfører, at det f.eks. er realkreditinstitutterne, der har ansvaret for konjunkturen, når den har medført, at de i 1992 måtte overtage ca. 9.000 ejendomme på tvangsauktion? Er det noget, realkrediten kan gøre for, eller er det noget, som især politikerne kan gøre for i det konjunkturforløb, som politikerne har et medansvar for?

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Jeg tror ikke, jeg kommer længere med det ledelsesmæssige, altså i forhold til hr. Thor Pedersen.

Hr. Thor Pedersen går ikke ind i det, som var mit budskab. Mit budskab er, at en gruppe mænd under ingen omstændigheder kan være repræsentative for landets befolkning, heller ikke ledelsesmæssigt. Det synes jeg er et reelt problem, og det betyder, at sektoren i tilgift til, hvad der i øvrigt måtte være af problemer, får et særligt imageproblem – alene af den grund, at det kun er halvdelen af landets befolkning, de repræsenterer, sådan synbart. Det er det, der fører til, at det bliver en ganske særlig klan, fuldstændig ligesom der kan være ganske særlige klaner, hvis det kun er kvinder, der er repræsenteret; medgivet. Det kan bare ikke nytte noget, at man tror, de kan repræsentere generelt, når det kun er mænd. Det er det, jeg har prøvet at illustrere.

Så vil jeg gerne sige, at den finansielle sektors problemer jo ikke kun er konjunkturbetingede – og dér er jeg også er uenig med hr. Thor Pedersen. Det er ikke kun konjunkturbetinget. Jo, hvis man ville sige, at det, at vi ikke har en inflation på 20 pct. om året – hvad den borger-

lige regering sådan set har forsøgt at bekæmpe lige fra 1982 – er en konjunktur, som den finansielle sektor inklusive realkrediten ikke skulle forudse, så har vi et problem. Men det er da klart nok, at den politik, realkreditinstitutterne og i virkeligheden også den finansielle sektor stod for i hele 1980'erne, var en lånepolitik direkte imod, hvad den borgerlige regering arbejdede for, også i den fase, hvor jeg selv deltog i den. Og den var alt, alt for længe om at justere sig. Det har da ikke noget med konjunkturer at gøre; det har noget at gøre med, at det var en forkert politik, og den var i strid modstrid med landets øvrige politik.

Det kan jeg ikke forstå at hr. Thor Pedersen ikke kan være enig i. Jeg sagde jo udtrykkelig: Der er mange gode forklaringer. Jeg har tilsluttet mig dem alle sammen. Jeg behøver jo ikke at gentage, hvad statsministeren sagde, hvad industriministeren sagde, hvad hr. Thor Pedersen sagde, hvad hr. Flemming Hansen sagde. Vi har jo alle sammen gode forklaringer på det. Men en hel del af det skyldes, at den finansielle sektor har været alt, alt for længe om at omstille sig, og derfor har vi fået de kriser, vi har fået. Der havde nok været kriser alligevel, men det kunne godt være, at de ikke havde været så store.

(Kort bemærkning).

Thor Pedersen (V):

Jeg er nødt til at sige til fru Lone Dybkjær, at jeg anser det som en bemærkning, man ikke skal tillægge for stor vægt, når det nu siges, at årsagen til en del af problemerne i den finansielle sektor er, at det er mænd, der beslutter. Det vil jeg se som et argument i skrammelkassen og ikke som et seriøst argument. Det siger jeg blot for min egen opfattelsesevnes skyld.

Konjunkturforløb. Jamen jeg kan slet ikke forstå, hvordan fru Lone Dybkjær egentlig opfatter begrebet konjunkturer. Det har vel noget at gøre med at forudsige. Vil det sige, at fru Lone Dybkjær mener, at politikere og Folketinget som sådan er bedre til at forudsige konjunkturforløb end f.eks. den finansielle sektor? Er det ikke en svaghed, vi har til fælles, at det er svært at forudsige? Og er svagheden ikke også, at det altid er andre end politikerne, der så kommer til at bære byrden af forfejlede konjunkturpolitiske hensigter?